

Sygn. akt III KK 175/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **A. T.**

ukaranej za czyn z art. 86 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 czerwca 2022 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść ukaranej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w M.

z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II W (...)

**1. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i na podstawie art. 5 § 1
pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza;**

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskiem o ukaranie z dnia 2 maja 2018 r., RSOW (...), A. T. została obwiniona o to, że w dniu 09 marca 2018 r. około godz. 8.30 w miejscowości B. na ul. S. na parkingu sklepu L. objętym strefą ruchu spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki S. (...) koloru niebieskiego o nr rej. (...) wjeżdżając z miejsca parkingowego uderzyła

lewą przednią częścią swojego pojazdu w lewą tylną część znajdującego się przed nią pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w M., wyrokiem nakazowym z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt II W (...), uznał obwinioną A. T. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za ten czyn, na podstawie art. 86 § 1 k.w., wymierzył jej karę grzywny w kwocie 500 złotych. Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu.

Wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 27 lipca 2018 r.

Od prawomocnego wyroku nakazowego kasację na korzyść ukaranej wywiódł Prokurator Generalny, który zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w. oraz art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 504 § 1 pkt 4 k.p.k., polegające na wydaniu wobec A. T. wyroku w postępowaniu nakazowym, mimo że okoliczności popełnienia opisanego we wniosku o ukaranie czynu z art. 86 § 1 k.w., w świetle dowodów załączonych do tegoż wniosku, budziły wątpliwości, co powodowało, że zastosowanie tego trybu było niedopuszczalne, albowiem wniosek o ukaranie zawierał nieprawidłowy opis czynu zarzucanego obwinionej, co doprowadziło do wadliwego określenia w treści wyroku nakazowego czynu przypisanego A. T. w znaczeniu odmiennego czasu, miejsca oraz przebiegu zdarzenia, którego była ona faktycznym uczestnikiem.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna.

Skarżący ma bowiem rację, wskazując, że zapadły w przedmiotowej sprawie wyrok nakazowy został wydany z rażącą obrazą przepisu art. 93 § 2 k.p.w. Zgodnie z treścią tej regulacji, orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. W przedmiotowej sprawie zaś ta przesłanka w sposób oczywisty nie wystąpiła. Z załączonych do ww. wniosku o ukaranie materiałów wynikało bowiem, że prowadzone w tej sprawie czynności wyjaśniające dotyczyły wyłącznie zdarzenia

drogowego z udziałem A. T. zaistniałego w dniu 10 grudnia 2017 r. w B. Zgodnie z opisem czynu, zawartym w protokole przesłuchania A. T. w charakterze osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, czyn, którego dotyczyły ww. czynności wyjaśniające miał polegać na tym, że „w dniu 10 grudnia 2017 r. około godz. 20.30 w miejscowości B. na ul. M. na drodze publicznej spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) włączając się do ruchu nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu dla prawidłowo jadącego pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) kierującego przez M. D.” i wyczerpywać znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. (k. 25 – 27). Na okoliczność tego zdarzenia zeznawali też przesłuchiwani w toku czynności wyjaśniających świadkowie, tj. M. D. i Z. S..

W tej sytuacji nie może budzić wątpliwości, że czyn, który zarzucono obwinionej ww. wnioskiem o ukaranie, nie był tożsamy z czynem, którego dotyczył załączony do tego wniosku o ukaranie materiał dowodowy. Oznacza to, że sąd, który nie dysponował jakimikolwiek dowodami wskazującymi na popełnienie przez A. T. czynu opisanego we wniosku o ukaranie, nie miał jakichkolwiek podstaw do tego, by wyrokiem nakazowym skazać obwinioną za zarzucony jej tym wnioskiem czyn. Sytuacja niebudzących wątpliwości okoliczności czynu i winy w sposób ewidentny nie została tu spełniona.

Wobec tego należało stwierdzić, że autor kasacji w sposób jednoznaczny wykazał, że wydany w sprawie wyrok nakazowy zapadł z rażącą obrazą przepisu art. 93 § 2 k.p.w., która bez wątpienia mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 111 k.p.w.).

W tym stanie rzeczy, zaskarżone orzeczenie należało uchylić, a postępowanie w sprawie umorzyć, gdyż karalność czynu, którego dotyczył ww. wniosek o ukaranie, uległa już w świetle art. 45 § 1 k.w. przedawnieniu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w., obciążając nimi Skarb Państwa.